

บทที่ 1

ศิษย์พี่ใหญ่กับศิษย์น้องเล็ก

คำพูดง่ายๆ สองประโยคทำให้หนึ่งเซวียแน่ใจถึงความจริงที่สำคัญสองข้อ... ข้อแรก หลวงจีนชราที่ด่านฉานล้าลึกจนยากจะหยั่งถึงรูปนี้คือเจ้าคณะฝ่ายเทศนาแห่งวัดเสวียนคงจริงๆ และข้อสอง หลวงจีนชรารูปนี้กำลังจะสังหารตนและซังซัง

เมื่อต้องเผชิญหน้ากับสถานการณ์คับขันเช่นนี้มันไม่มีเวลามาสนใจว่าด่านฉานของตนกับของเจ้าคณะฝ่ายเทศนาแตกต่างกันราวฟ้ากับดินที่จริงแล้วมันถึงกับไม่สนใจเลยด้วยซ้ำ มีแต่ต้องใช้ความกล้าและความแน่วแน่ที่เหลืออยู่ไม่มาก ชิงลงมือ!

ลมปราณสุดไพศาลในกายมันพรั่งพรูออกมา ขาขวาเหยียบพื้นแข็งๆ จนเป็นหลุม ร่างกายเปลี่ยนเป็นเงาสายหนึ่งโถมทะยานไปถึงเบื้องหน้าเจ้าคณะในชั่วพริบตา สองมือเงี้ยวดาบที่ฉีกแสงเจดีย์ของเฮ่าเทียนที่โชติช่วงซิวลาราวกับจะเผาผลาญเมฆดำบนท้องฟ้าให้สิ้นซากพันไปที่ศีรษะของเจ้าคณะ

ดาบที่หนักและแข็งแรงฟันลงบนงอบของเจ้าคณะอย่างหนักหน่วง

เสียงแก๊งดังขึ้นคราหนึ่ง เหมือนพินโดนระฆังโบราณใบหนึ่งจนเกิดเสียงดัง
กังวาน

ในพริบตา งามอบเหล็กสลายกลายเป็นเถ้าธุลีแล้วกระจายออกไป
รอบทิศ เผยให้เห็นศิระชะลั่นเลียนที่มีรอยตราศีลของเจ้าคณะฝ่ายเทศนา
ทว่าสีหน้าของหลวงจีนชราไม่มีการเปลี่ยนแปลง แม้แต่ขนคิ้วสักเส้น
ก็ไม่สั่นไหว

สองมือที่จับด้ามดาบของหญิงเซวียต่างหากที่สั่นสะเทือน
แต่การเคลื่อนไหวกลับไม่หยุดชะงัก ท่ามกลางเสียงตวาดก้อง
ดาบฉีกแสงเจิดจรัสของเฮ่าเทียนพินลงอีกครั้งราวกับพายุฝนเทกระหน่ำ
ในชั่วอึดใจพินใส่ร่างของเจ้าคณะไปลึบเจ็ดดาบ ตำแหน่งที่พินลง
ของแต่ละดาบล้วนแตกต่างกัน แต่หนักหน่วงรุนแรงในทุกดาบ

ดาบแรกที่เงื้องขึ้นผลาญฟ้าพินลงทลายภูผาเป็นดาบที่
ทรงอานุภาพที่สุดในชีวิตนี้ของหญิงเซวีย เทียบกับดาบที่พินหลิวอี้ซิง
จนดาบอดที่ประตูข้างของสถานศึกษาก็ทรงพลังกว่าไม่รู้วาก็เท่าต่อที่เท่า

และลึบเจ็ดดาบต่อเนื่องที่รวดเร็วปานสายฟ้าแลบในตอนนี้
ก็เป็นเพลงดาบที่ยอดเยี่ยมที่สุดเท่าที่มันเคยทำได้ หากไม่เป็นเพราะ
ถูกบีบคั้นด้วยความกลัวที่มหาศาล เดิมที่ด้านฉานของมันในตอนนี้
ไม่สามารถทำได้ด้วยซ้ำ

แต่ไม่ว่าจะเป็นหนึ่งดาบที่ทรงอานุภาพที่สุด หรือเพลงดาบ
ที่ยอดเยี่ยมที่สุด ล้วนไม่มีความหมายใดต่อร่างกายของหลวงจีนชรา
ที่สีหน้านิ่งเฉยสงบเงียบไม่พุดจาฐบุรี

ขนคิ้วสักเส้นก็ยังไม่ร่วง แล้วจะทำให้คนบาดเจ็บได้อย่างไร

เมื่อสภาวะดาบสิ้นสุด งามอบของเจ้าคณะฝ่ายเทศนายังคงกระจาย
ส่วนจิ๋วรูกคมดาบตัดเป็นชิ้นๆ แต่ยังไม่ร่วงหล่น

หนึ่งเซวียถอยออกมาหลายสิบจั้ง ถอยกลับไปจุดเริ่มต้นอีกครั้ง
หน้าซีดเผือด

สายลมอ่อนๆ พัดมาจากทะเลสาบ จีวรของเจ้าคณะฝ่ายเทศนา
ปลิวไปซำๆ รวากับผีเสื้อโอบยบิน เผยให้เห็นร่างเปลือยเปล่า จากนั้น
ก็มีลูกศิษย์นำจีวรใหม่มาเปลี่ยนให้

สาธุชนหลายหมื่นคนในวัดกำลังคุกเข่าหมอบกราบอยู่อย่างศรัทธา
จึงไม่มีใครเห็นภาพนี้

แต่หนึ่งเซวียเห็นอย่างชัดเจน บนร่างของเจ้าคณะฝ่ายเทศนา
อย่าว่าแต่รอยดาบเลย แม้แต่รอยแผลเป็นสักรอยก็ไม่มี มันจึง
อดหนาวสะท้านไปทั้งกายใจมิได้ พลันนึกถึงคำพูดของซีเหมย
ที่หน้าบ้านร้าง

'พุทธวิถีสีหมื่นพัน แต่ไม่พ้นจากต้นกำเนิด การบำเพ็ญเพียร
ก็เพื่อให้ฉานจิตเข้าสู่ความเป็นพุทธะ กายเนื้อเป็นพุทธะ ไม่ว่าจะกาย
หรือใจล้วนเป็นวัชระที่ไม่แตกทำลาย และอาตมาบำเพ็ญเพียรจนกายเนื้อ
เป็นพุทธะแล้ว'

การต่อสู้ที่บ้านร้างทำให้หนึ่งเซวียรู้ว่าร่างกายของซีเหมยแข็งแกร่ง
และมีความสามารถในการฟื้นฟูที่นำกล้วขนาดไหน แต่ซีเหมยเป็นเพียง
ศิษย์ของเจ้าคณะฝ่ายเทศนาจึงบำเพ็ญถึงเพียงกายเนื้อคือพุทธะ

ส่วนเจ้าคณะฝ่ายเทศนานั้น ปฐมธนูสิบสามดอกยิงไม่เข้า
ดาบที่ฉนิกแสงเจิดจรัสของเฮ่าเทียนก็ไม่อาจสร้างริ้วรอย เห็นได้ชัดว่า
บำเพ็ญถึงขั้นกายใจคืออมตวัชระซึ่งเป็นด้านฉานสูงสุดของนิกายพุทธ!

อะไรที่เรียกว่าอมตวัชระ

ก็คือจะทำลายอย่างไรก็ทำลายไม่ได้

แล้วแบบนี้จะสู้อย่างไร

หนึ่งเขวียแต่ไรมาคลายไม่รู้ว่ 'สิ้นหวัง' เขียนอย่างไร แต่วันนี้
มันคาลัยจะรู้วิธีเขียนแล้ว

เจ้าคณะฝ่ายเทศนาเปลี่ยนจีวรชุดใหม่แล้วเงยหน้าขึ้น สีหน้าสงบนิ่ง
มองหนึ่งเขวียที่อยู่ห่างออกไปหลายสิบจั้ง อดไม่ทำในมือลงซ้ำๆ

ก่อนหน้านั้นไม่ทำในมือของเจ้าคณะกำลังลดต่ำลง แต่การเคลื่อนไหว
ของหนึ่งเขวียนั้นเร็วมาก ส่วนการเคลื่อนไหวของเจ้าคณะนั้นช้ามาก
หลังจากหนึ่งเขวียพ้นไปถึงสิบแปดดาบ ไม้เท้าก็ยังลงไม่ถึงพื้น

กระทั่งตอนนั้นในที่สุดปลายไม้เท้าก็สัมผัสพื้น

หัวไม้เท้าส่งเสียงดังสดใสเหมือนกระดิ่ง

ปลายไม้เท้าปักลงพื้นไปอย่างง่ายดายโดยไร้สัมผัสเสียง

ไม่มีเสียงสะท้านสะเทือนแก้วหู และไม่มีสภาวะสะท้านฟ้า
สะเทือนดิน

ชาวแคว้นเขวียหลุนหลายหมื่นคนที่ก้มหน้าอยู่กับพื้นไม่สามารถ
สัมผัสอะไรได้

เสียงนั้นก้องดังสุดขีด ดังนั้นจึงเจียบราวไร้เสียง

การสั่นสะเทือนนั้นรุนแรงสุดขีด ดังนั้นจึงไม่อาจสัมผัสได้

มีเพียงหนึ่งเขวียคนเดียวที่สัมผัสได้ถึงการสั่นสะเทือน

การสั่นสะเทือนของผืนปฐพี!

สองเท้าของหนึ่งเขวียเริ่มสั่น รองเท้าขาดออกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย

การสั่นสะเทือนถ่ายทอดมายังขาของมัน ทำให้กางเกงขาดไปใน

พริบตา

จากนั้นร่างของมันก็สั่น ต่อมาซังซังที่อยู่บนหลังของมันก็สั่น

หนึ่งเขวียกระอักเลือดค้ำหนึ่งลงพื้น

ซังซังกระอักเลือดค้ำหนึ่งลงไหล่หนึ่งเขวีย

เจ้าคณะฝ่ายเทศนายกไม้เท้าขึ้นอีกคราแล้วเดินช้าๆ เข้าหาหนึ่งเซวีย
หนึ่งเซวียใจสะท้านสุดขีด ความคิดเดียวที่มีคือแบกซังซัง
กระโดดลงทะเลสาบ แต่ตอนนี้มันรู้สึกว่ถูกระดูกทุกชิ้นในร่างกาย
แหลกสลายไปแล้ว จะเอาแรงที่ไหนมาวิ่ง

เจ้าคณะฝ่ายเทศนาเดินช้ามาก แต่ละก้าวล้วนต้องใช้เวลาทำย่นพื้น
แล้วหยุดพักครู่หนึ่ง

ทุกครั้งที่ไม่เท้าปักลงพื้น หัวไม้เท้าจะส่งเสียงดังสดใส และหนึ่งเซวีย
ที่อยู่ไกลออกไปหลายสิบกี้ก็จะถูกโจมตีอย่างรุนแรง ไม้เท้าอันนั้น
คล้ายปักลงที่หัวใจมัน

เจ้าคณะฝ่ายเทศนาเดินเข้าหาหนึ่งเซวียทีละก้าวๆ

หนึ่งเซวียกับซังซังกระอักเลือดไม่หยุด มองฝ่ายตรงข้าม
เดินเข้ามาหาตน ตอนนี้มันปรารถนาให้เจ้าคณะฝ่ายเทศนาเดินเร็วขึ้น
เพราะยิ่งฝ่ายตรงข้ามเดินช้า มันกับซังซังก็ยิ่งเจ็บปวด

หลวงจีนมากกว่าหนึ่งร้อยรูปคุมพื้นที่อยู่รอบวัด พลธนูหลายร้อยนาย
หายจากอาการตื่นตระหนกแล้ว ว่างสายแล้วพาดลูกธนูลงไปที่หนึ่งเซวีย
ไม่รู้ด้วยเหตุใดมีเพียงสี่หมยด้าชื่อเท่านั้นที่ยังคงยืนอยู่รอบนอก
ของฝูงชน

หนึ่งเซวียลองว่างสายธนูเหล็ก แต่พบว่าต่อหน้าพุทธานุภาพของ
เจ้าคณะฝ่ายเทศนา ภายในอาณาเขตของเสียงไม้เท้า ตนเองไม่สามารถ
เคลื่อนไหวอะไรได้เลย

เจ้าคณะฝ่ายเทศนาเดินมาช้าๆ มองมันแล้วถามอย่างเย็นชาว่า

"กระดานหมากของปฐุมพุทเธอยู่ไหน"

หนึ่งเซวียฝันยิ้มด้วยความเจ็บปวด ทั้งปากถูกแรงสั่นสะเทือน
จนมีเลือดไหลออกมาตามไรฟัน มันกล่าวว่า

"อยู่ในสมองสวนลึกของข้า ท่านสามารถฆ่าข้า แล้วดูว่ามันซ่อนอยู่ตรงส่วนไหน"

เจ้าคณะฝ่ายเทศนาถอนหายใจคราหนึ่ง มองไปที่ใบหน้าชาวซิดของซังซัง กล่าวด้วยความเวทนาว่า

"เด็กน้อยที่น่าสงสารมาที่โลกมนุษย์อย่างสูญเปล่า หลายปีมาแล้วเจ้าได้รับความทุกข์มากมาย จงหลุดพ้นไปในวันนี้เถอะ"

หญิงชเวียโอเป็นเลือดสองครั้ง พยายามแสดงท่าที่เย้ยหยันกล่าวว่า

"ปฐมพุทธะพูดว่าจะจุดช่วยเวไนยสัตว์อย่างกว้างขวาง ที่แท้ก็ใช้วิธีการแบบนี้ ทำไมท่านจึงไม่ทำให้ตัวเองหลุดพ้นก่อนเล่า"

สถานการณ์ในตอนนี้นับขันและสิ้นหวัง มันยังมีกะใจมาเย้ยหยันฝ่ายตรงข้าม นี่เป็นเพราะมันคิดว่าก่อนตายสามารถเย้ยหยันบุคคลระดับเจ้าคณะฝ่ายเทศนาได้ก็นับว่าคุ้มค่าแล้ว และอันที่จริงมันยังไม่ได้สิ้นหวังเสียทีเดียว

ที่ไม่สิ้นหวังเพราะมันยังมีความหวังสุดท้าย

ความหวังนั้นไม่ได้อยู่ที่ตัวมันเอง แต่อยู่ที่คนคนหนึ่งที่มันรอคอยตอนอยู่วัดลั่นเคอมันรอคนคนนั้นนานมาก

หลังจากออกจากวัดลั่นเคอมันรอคนคนนั้นอยู่ในเมืองเฉาหยางมาหนึ่งหมื่นเต็มแล้ว

มันรอคนคนนั้นมาตลอดเพราะเชื่อว่าคนคนนั้นจะต้องมาอย่างแน่นอน

วันนั้นที่วัดลั่นเคอคนคนนั้นปรากฏตัว เช่นนั้นวันนี้ก็ควรปรากฏตัวที่วัดไปถ่า

มันสามารถคาดหวังได้หรือไม่กันนะ

ติง!

สิ่งที่ตอบข้อสงสัยในใจของหญิงเขวียคือเสียงพิณเสียงหนึ่ง
พิณเป็นเครื่องดนตรีชนิดเครื่องสาย ปกติมีเจ็ดสาย เสียงของมัน
ให้ความรู้สึกอ่อนโยน ไม่ทั้งสูงหรือต่ำเกินไป สง่างามอย่างที่สุด
ที่นี่คือวัดป่าเก่า ท่ามกลางซากศพเกลื่อนพื้น โลกहितเจีงนอง
คืออนรกภูมิตามความเชื่อของนิกายพุทธ

เสียงพิณช่างไม่กลมกลืนกับสถานที่นี้เลย
นอกจากนี้ในวัดป่าเก่าไม่มีพิณ ในสถานที่นั้นก็ไม่มีใครถือพิณ
ทว่ากลับมีสาย แม้สายที่ว่านั้นจะมีเส้นเดียว แต่ตอนที่ขึงตั้งอยู่
หากมีคนใช้นิ้วมือมาตีตลั่นก็ทำให้เกิดเสียงพิณที่ไพเราะได้
สายพวกนั้นอยู่บนธนู บนธนูที่พลธนูแคว้นเวียหลุนหลายร้อยนาย
ถืออยู่

เสียงพิณเสียงนั้นมาจากธนูคันหนึ่ง
เพียงแต่ว่าผู้ที่ตีตลั่นออกจะรีบร้อนไปหน่อย ดั่งนั้นตอนที่นิ้วมือ
ดีดสายจึงใช้แรงมากเกินไปทำให้สายธนูขาดกลาง
ต่อมาก็มีเสียงพิณดังขึ้นอีก

พลธนูหลายร้อยนายเท่ากับมีธนูหลายร้อยคัน ธนูหลายร้อยคัน
เท่ากับมีสายตึงๆ หลายร้อยเส้น ตอนที่นิ้วมือของคนเล่นพิณดีดสายธนู
จะเกิดเสียงพิณครั้งหนึ่ง แล้วสายก็ขาด

เสียงพิณที่ชัดเจนดังต่อเนื่องกันอย่างถี่ียบในวัดป่าเก่าราวกับ
มวลไ่มู่กร่วงหล่นลงบนจานหยก ราวกับมวลเม็ดฝนตกลงบนเหยือกเหล็ก
ดังระรัวไม่มีขาดตอน และคล้ายดังขึ้นในเวลาเดียวกัน

ติง!...ติงๆ!...ติงๆๆๆ!

เวลาคล้ายผ่านไปนานมาก แต่ความจริงผ่านไปเพียงชั่วกะพริบตา

เสียงพิณที่สดใสดังขึ้นถี่ยิบ จากนั้นก็เงียบไปในเวลาเดียวกัน เหลือไว้เพียงเสียงสะท้อนดังก้องอยู่ในวัดป่าเก่า

บัณฑิตสวมเสื้อนวมเก่าๆ คนหนึ่งไม่รู้มาจนถึงตั้งแต่เมื่อใด ยืนนิ่งๆ อยู่หน้าหินงูเซวีย มองเจ้าคณะฝ่ายเทศนาที่อยู่ห่างออกไปไม่ไกล กระบวยไม้ที่ผูกอยู่กับสายคาดเอวแกว่งไปมาเบาๆ

เสียงพิณหยุด สายพิณขาด

ไม้เท้าในมือของเจ้าคณะฝ่ายเทศนาไม่ส่งเสียงออกมาอีก

หลังการปรากฏตัวของบัณฑิตสถานที่แห่งนั้นก็เงียบสนิท

จากนั้นมีลมพัดมา จีวรใหม่เอี่ยมของเจ้าคณะฝ่ายเทศนาปลิวสะบัดซ้ำๆ

ไม่รู้ว่าลมนี้เกิดจากทะเลสาบหรือเกิดจากบัณฑิตผู้นี้

ถึงตอนนี้เหล่าพละนุญจึงค่อยรู้ว่าธนูที่อยู่ในมือของตนใช้การไม่ได้แล้ว และลูกธนูที่พาดอยู่บนสายก็ยิงสะเปะสะปะไปในอากาศแล้ว ไม่รู้ไปตกยังที่ใด

พวกมันมองบัณฑิตอย่างตื่นตระหนก คาดเดาได้ว่าภารกิจของตนเสียหายเกี่ยวข้องกับคนผู้นี้ แต่ไม่เข้าใจว่าเกิดขึ้นได้อย่างไร ทั้งสงสัยด้วยว่าคนผู้นี้คือใคร

หนึ่งเซวียยอมรู้ว่าคือใคร เพราะมันก็คือคนคนนั้นที่ตนรอมานตลอด เดิมทีคิดว่าคงรอต่อไปไม่ได้แล้ว ทว่าในที่สุดมันก็ปรากฏตัว

เห็นบัณฑิตผู้นี้แล้วความตึงเครียดที่มีมาอย่างยาวนานของหนึ่งเซวียก็ผ่อนคลายลง มันรู้สึกว่าคุณความเหนียวล้าไหลทะลักเข้าสู่ร่างกายอย่างไม่จบไม่สิ้น จากฤดูสารทที่วัดลั่นเคอถึงฤดูสารทที่ทุ่งร้าง จนถึงเหมันต์ที่เมืองเจาหยาง มันหนีตายอย่างโดดเดี่ยวมาตลอด จนกระทั่งบัดนี้ในที่สุดก็มีคนให้มันพึ่งพาแล้ว

ความรู้สึกแบบนี้ช่างดีจริงๆ

ศิษย์พี่ใหญ่หันกลับมา พอเห็นหญิงเซวียที่ร่างโฉบเฉี่ยวก็อดรู้สึกผิด
รู้สึกละอายใจ และรู้สึกปลอบปลื้มใจมิได้ กล่าวเสียงสั้นเครือว่า

"ศิษย์น้อง ข้ามาแล้ว"

หญิงเซวียเห็นสภาพศิษย์พี่ใหญ่ที่เบื่อนุ่นไปทั้งตัวและเหนื่อยล้า
อดโวย รู้ว่าเป็นเพราะสาเหตุใดจึงสะเทือนใจอย่างหาที่เปรียบมิได้
กล่าวเสียงสั้นเครือว่า

"ศิษย์พี่ ท่านมาแล้ว"

คำพูดสองประโยคนี้แทบจะพูดขึ้นในเวลาเดียวกัน

ศิษย์พี่ศิษย์น้องชะงักมองหน้ากันแล้วก็หัวเราะ จากนั้นทั้งคู่ก็เริ่มโ
หญิงเซวียโอบเพราะได้รับบาดเจ็บ แต่ไม่เข้าใจว่าทำไมศิษย์พี่ใหญ่
ก็โอบด้วย เห็นสภาพอดโอบของศิษย์พี่ใหญ่แล้วจึงอดกังวลไม่ได้ว่า
มันก็ได้รับบาดเจ็บด้วยใช่หรือไม่

แต่สถานการณ์ตอนนี้ยังคงตึงเครียด แม้ว่าศิษย์พี่ใหญ่มาแล้ว
หากก็ไม่เห็นแว่วว่าจะชนะเจ้าคณะฝ่ายเทศนาซึ่งอยู่ในด้านอมตวัชระได้
หญิงเซวียถามตรงๆ ว่า

"ศิษย์พี่ใหญ่ ท่านสามารถพาพวกเราหนีไปได้ไหม แบบเดียวกับ
ที่ท่านมานะ"

ศิษย์พี่ใหญ่ส่ายหน้า

"แค่หนึ่งคนก็ยังมีดี" หญิงเซวียยังไม่ถอดใจ หันไปมองซังซังครึ่งหนึ่ง
ศิษย์พี่ใหญ่ตอบว่า

"ข้าด่านฉานไม่สูง จำนวนครั้งที่ใช้ได้จึงมีจำกัด ไม่สามารถ
พาพวกเจ้าออกไปได้จริงๆ อีกทั้งระยะนี้ด่านฉานก็ไม่ค่อยเสถียร"

"ถ่อมตัวไปโย ถ้าศิษย์พี่ด่านฉานไม่สูงแล้วใครด่านฉานสูง"

หนึ่งเขี่ยกล่าว จากนั้นก็ขูคิดขึ้นได้ว่าศิษย์พี่ใหญ่โออยู่ตลอด และตอนนี้ก็บอกเองด้วยว่าด่านฉนวนส่งสัญญาณว่าไม่เสถียรจึงรู้สึกเป็นห่วงถามว่า

"ศิษย์พี่ ด่านฉนวนของท่านเกิดปัญหาอะไรหรือ"

ศิษย์พี่ใหญ่ตอบตามตรงว่า

"หนึ่งปีมานี้สัญจรไปทุกหนแห่ง ไม่มีเวลาฝึกฝนสภาวะจิตเต็มให้มันคง นี่คือสาเหตุหนึ่ง ส่วนสาเหตุหลักคือเหนื่อยนิดหน่อย"

เหนื่อยนิดหน่อย...คำตอบแสนเรียบง่าย ทว่าต้องเหนื่อยถึงขั้นไหนจึงทำให้ผู้ฝึกฉนวนซึ่งอยู่เหนือด่านฉนวนทั้งห้าเกิดอาการด่านฉนวนไม่เสถียรได้

หนึ่งเขี่ยยืนตาค้างมองไปหน้าที่ซุบเซียวของศิษย์พี่ ซาบซึ้งสะเทือนใจอย่างที่สุด ไม่รู้ว่าควรพูดอะไรดี

ทันใดนั้นเอง เจ้าคณะฝ่ายเทศนา ก็เริ่มเอ่ยปากกล่าววาจา

"เซี่ยนเซิงใหญ่ยังไม่ล้มเลิกความคิดจะช่วยบุตรของหมิงหวังให้หนีไปอีกอย่างนั้นหรือ มหันตภัยครั้งนี้เริ่มเปิดฉากแล้ว หรือเจ้าสามารถทนเห็นผู้คนบนโลกตายอย่างน่าเวทนาเช่นเดียวกับผู้คนที่ตายในวันนี้ได้จริงๆ"

ศิษย์พี่ใหญ่มองศพของผู้คนที่นอนจมกองเลือด มองซากแขนขาที่ขาดกระเด็น มองลำไส้เครื่องในที่ไหลออกมาเต็มพื้น รู้สึกว่าพื้นรองเท้ามีเลือดซันๆ ติดเหนอะ สีหน้าก็ซีดเผือด ดวงตาฉายแววหม่นหมอง

ดวงตาของมันก็เหมือนตัวมัน ไม่ว่าจะสะท้อนภาพที่โหดร้ายเพียงใดหรือโลกที่สกปรกแค่ไหน ก็ยังคงใสซื่อบริสุทธิ์ และด้วยเหตุนี้เองจึงหม่นหมองเพราะความเศร้าใจ

หนึ่งเขี่ยรู้ว่าศิษย์พี่ใหญ่เป็นคนอ่อนโยน ดั้งาม และมีเมตตาธรรม

เพียงใด เห็นมันมีสีหน้าหม่นหมอง ไม่รู้เพราะเหตุใดจึงรู้สึกว่าจะจิตใจว่าวุ่น
ไม่กล้าสบตามัน

ศิษย์พี่ใหญ่ไม่ได้ปกปิดอารมณ์ของตน เพราะมันไม่รู้ว่า
การปกปิดอารมณ์นั้นต้องทำอะไร หลังจากหม่นหมองอยู่นาน
จึงค่อยๆ สงบใจลงได้

จากนั้นก็มองเจ้าคณะฝ่ายเทศนาแล้วกล่าวซ้ำๆ ว่า

"อาจารย์ให้ข้านำข้อความมาบอกท่าน"

เจ้าคณะฝ่ายเทศนาจึงเยียบอยู่ครู่หนึ่ง สะบัดจีวรเบาๆ ปรารถนุพุทธะ
เลื่อนรางสายหนึ่งแผ่ออกมาจากหว่างนิ้ว ปกคลุมช่องทางเดิน แบ่งโลก
ออกเป็นภายในและภายนอก

"ฤคสูตร รัชสมัยเทียนฉีปีที่สิบหก ข้าไปวัดเสวียนคง ท่านหลบหน้า
ไม่ออกมาพบ ฤคสูตรปีนี้ข้าก็ไปวัดเสวียนคงอีก ท่านยังคงหลบหน้า
ไม่ออกมา วันนี้ในเมื่อได้พบกันแล้ว ในที่สุดก็สามารถให้ท่านได้ฟังคำพูด
เหล่านี้"

ศิษย์พี่ใหญ่มองเจ้าคณะฝ่ายเทศนาแล้วกล่าวว่า

"ไม่ว่าจะเป็นราตรีวันจันทร์หรือที่นิกายพุทธเรียกว่ายุคสิ้นสุดของ
พุทธกาลล้วนไม่ใช่อนาคตที่พวกเราอยากเห็น สถานศึกษาอย่าอมไม่นั่งดูตาย
มองโลกแห่งความมืดมาเยือน แต่อาจารย์เห็นว่าการจะหลบเลี่ยง
การมาเยือนของโลกแห่งความมืดไม่จำเป็นต้องฆ่าบุตรของหิมห้วง"

เจ้าคณะฝ่ายเทศนา กล่าวด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึกว่า

"ปฐมพุทธะทั้งคำทำนายไว้ เรื่องที่เกิดขึ้นในช่วงสองปีที่ผ่านมาก็
ก็เห็นเป็นประจักษ์แล้ว ไอเย็นในร่างของบุตรของหิมห้วงก็คือ
ตราประทับที่หิมห้วงใส่ไว้ในตัวนาง เมื่อนางตื่นหิมห้วงจะสามารถ
มาเยือนโลกได้ แล้วจะไม่ฆ่านางได้อย่างไร"

ศิษย์พี่ใหญ่กล่าวว่า

"ตลอดมาอาจารย์ไม่เชื่อเรื่องการดำรงอยู่ของโลกแห่งความมืด เพราะอาจารย์หาโลกแห่งความมืดไม่เจอ และต่อให้หมิงหวังมีจริง อาจารย์ก็ไม่เชื่อว่าสายตาของหมิงหวังจะทะลุทะลวงตามหาไปเรื่อยๆ ในบรรดาเจ็ดหมื่นโลกได้"

เจ้าคณะฝ่ายเทศนาขมวดคิ้วถามว่า

"เหตุใดจอมปราชฎีจึงพูดเช่นนั้น"

ศิษย์พี่ใหญ่กล่าวว่า

"เพราะอาจารย์เห็นว่าสรรพชีวิตมักพัฒนาไปในทางที่ยกระดับ ความรู้และสติปัญญา ค่อยๆ ละทิ้งกายเนื้อ ความหมายของอาจารย์คือ สิ่งมีชีวิตยังมีระดับชั้นสูงก็ยิ่งซี้เกียจ ซึ่งคำว่าซี้เกียจในที่นี้ไม่ได้หมายถึง ความซี้เกียจทุกๆ ไป เขาเป็นว่าสิ่งมีชีวิตที่ทรงภูมิปัญญาอย่างหมิงหวัง เป็นไปไม่ได้ที่จะใช้วิธีการที่ยากลำบากเช่นนี้เพื่อตามหาโลกมนุษย์"

คิ้วสีเงินของเจ้าคณะฝ่ายเทศนาพัดกระพือซ้ำๆ ขณะกล่าว เสียงทุ้มต่ำว่า

"แต่นี่คืออนาคตที่ปฐุมพุทธะมองเห็น"

ศิษย์พี่ใหญ่มองหน้ามันแล้วกล่าวอย่างไม่รีบร้อนว่า

"อาจารย์บอกว่าสิ่งที่ปฐุมพุทธะเห็นในโซ่ว่าจะถูกต้องเสมอไป"

เจ้าคณะฝ่ายเทศนากล่าวด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึกว่า

"ปฐุมพุทธะยังกล่าวไว้ด้วยว่าจอมปราชฎีไม่เคยพูดอะไร"

ตอนนี้ในวัดไปถ้ามีคนอยู่หลายหมื่นคน แต่ช่องทางตรงกลาง ถูกปรานพุทธะปิดไว้ นอกจากคนไม่กี่คนที่ยืนอยู่ในช่องทางแล้ว ก็ไม่มีผู้ใดได้ยื่นคำสนทนา

ซีเหมยดำซื่อที่ยืนอยู่ด้านหลังเจ้าคณะฝ่ายเทศนาได้ยื่น หนึ่งเซวีย

กับซังซังที่อยู่ด้านหลังศิษย์พี่ใหญ่ก็ได้ยิน แต่ได้ยินก็คือได้ยิน
ไม่มีความหมายอื่นใด เพราะด้วยระดับในตอนนี้องพวกมัน
ยังไม่สามารถเข้าใจคำสนทนาเหล่านี้ได้ในระยะเวลาอันสั้น

แต่คำพูดประโยคต่อไปของจอมปราศรัยที่ศิษย์พี่ใหญ่ถ่ายทอด
ให้ฟังนั้นชัดเจนและง่ายต่อการเข้าใจเป็นอย่างยิ่ง ดังนั้นซีเหมยต้าซือ
จึงมีสีหน้าเคร่งขรึมคล้ายกำลังครุ่นคิด นิ่งเชวียสีหน้าไม่เปลี่ยนแปลง
แต่ในใจเกิดความหวัง

"อาจารย์กล่าวว่าหากไอน์ในร่างของซังซังคือตราประทับที่หมิงหวัง
ใส่ไว้ ถ้าปลดปล่อยออกมาจะทำให้หมิงหวังสัมผัสได้ถึงตำแหน่งของ
โลกมนุษย์ เช่นนั้นเมื่อวิเคราะห์หัดแล้วหมิงหวังไม่มีเหตุผลอะไรที่จะให้ซังซัง
เติบโตอยู่ที่โลกมนุษย์นานขนาดนี้แล้วจึงค่อยตื่น"

ศิษย์พี่ใหญ่มองตาเจ้าคณะแล้วกล่าวต่อ

"การคาดคะเนที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริงมากกว่าคือหมิงหวัง
ไม่ได้หวังตั้งแต่แรกว่าซังซังจะสามารถปกปิดตัวตนในโลกของเฮาเทียน
ได้ตลอดกาลแล้วมีโอกาสเติบโตจนกระทั่งถึงเวลาตื่น ทว่าตั้งแต่เริ่มต้น
หมิงหวังก็รู้อยู่แล้วว่าซังซังต้องตาย ถึงขั้นกำลังรอให้นางตาย นี่เพราะ
เหตุใด เพราะมีแต่ซังซังตายแล้วเท่านั้นตราประทับที่ผนึกไว้ในร่างกายนาง
จึงจะปลดปล่อยออกมา จากนั้นก็เปิดเผยตำแหน่งของโลกมนุษย์ ดังนั้น
สิ่งที่เราต้องทำคือปกป้องนาง ไม่ใช่ฆ่านาง"

ในวัดเสียบสนิท น้ำในทะเลสาบหน้าเจดีย์ขาวกระเพื่อมเล็กน้อย
คนทั้งห้าที่อยู่ท่ามกลางฝูงชน แต่ถูกตัดขาดอยู่คนละโลกกับฝูงชน
ก็เสียบงันไปพร้อมกันเป็นเวลานาน

หลังจากฐานะบุตรของหมิงหวังถูกเปิดเผย ซังซังก็เริ่มถูกตามล่า
จากนิกายพุทธและนิกายเต๋า รวมถึงคนทั้งโลก ทุกคนต่างคิดว่า

ต้องสังหารนางเท่านั้นตราประทับที่หมีหวังใส่ไว้ในตัวนางจึงหายไป
โลกมนุษย์จึงสามารถรอดพ้นจากสายตาของหมีหวังไปตลอดกาล
แต่ไม่เคยมีใครอุกคิดเลยว่าหมีหวังแม้มีบุตรและบุตรี่เจ็ดหมื่นคน
แต่หากบุตรคนหนึ่งตายไปมีหรือมันจะไม่รู้

นี่ไม่ได้หมายความว่าบรรดาบุคคลชั้นสูงของนิกายพุทธและเต๋า
โง่เขลา แต่เป็นเพราะความเฉื่อยเนือยต่อแนวความคิดที่หยั่งรากลึก
หลวงจีนนิกายพุทธเชื่อมั่นเทิดทูนคำทำนายของปฐมพุทธะ ศิษย์
นิกายเต๋าเชื่อหมดใจต่อโองการของเฮ่าเทียน รวมทั้งความหวาดกลัว
ต่อความหนาวเหน็บจากการมาเยือนของโลกแห่งความมืด ทำให้
พวกมันไม่อาจคิดถึงความเป็นไปได้อย่างอื่น

แต่ในสายตาของจอมปราชญ์ ปฐมพุทธะก็เป็นมนุษย์เหมือนกัน
ส่วนเฮ่าเทียนเป็นสิ่งเหนือธรรมชาติ ไม่มีอิทธิพลต่อความคิดของมัน
อยู่แล้ว และมันก็ไม่ได้เฉื่อยเนือยต่อการคิด ดังนั้นจึงสามารถคิดถึง
ความเป็นไปได้ข้อนี้

กาลเวลาผ่านไปอย่างเชื่องช้า เป็นเพราะเจียบสนิทจึงคล้าย
ไม่ได้ผ่านไป แสงเรืองรองบนเจดีย์ขาวค่อยๆ เปลี่ยนไป ต้นหลิว
ริมทะเลสาบเหมือนกำลังแตกหน่อ ที่แห่งนั้นยังคงไม่มีใครพุดจา

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)